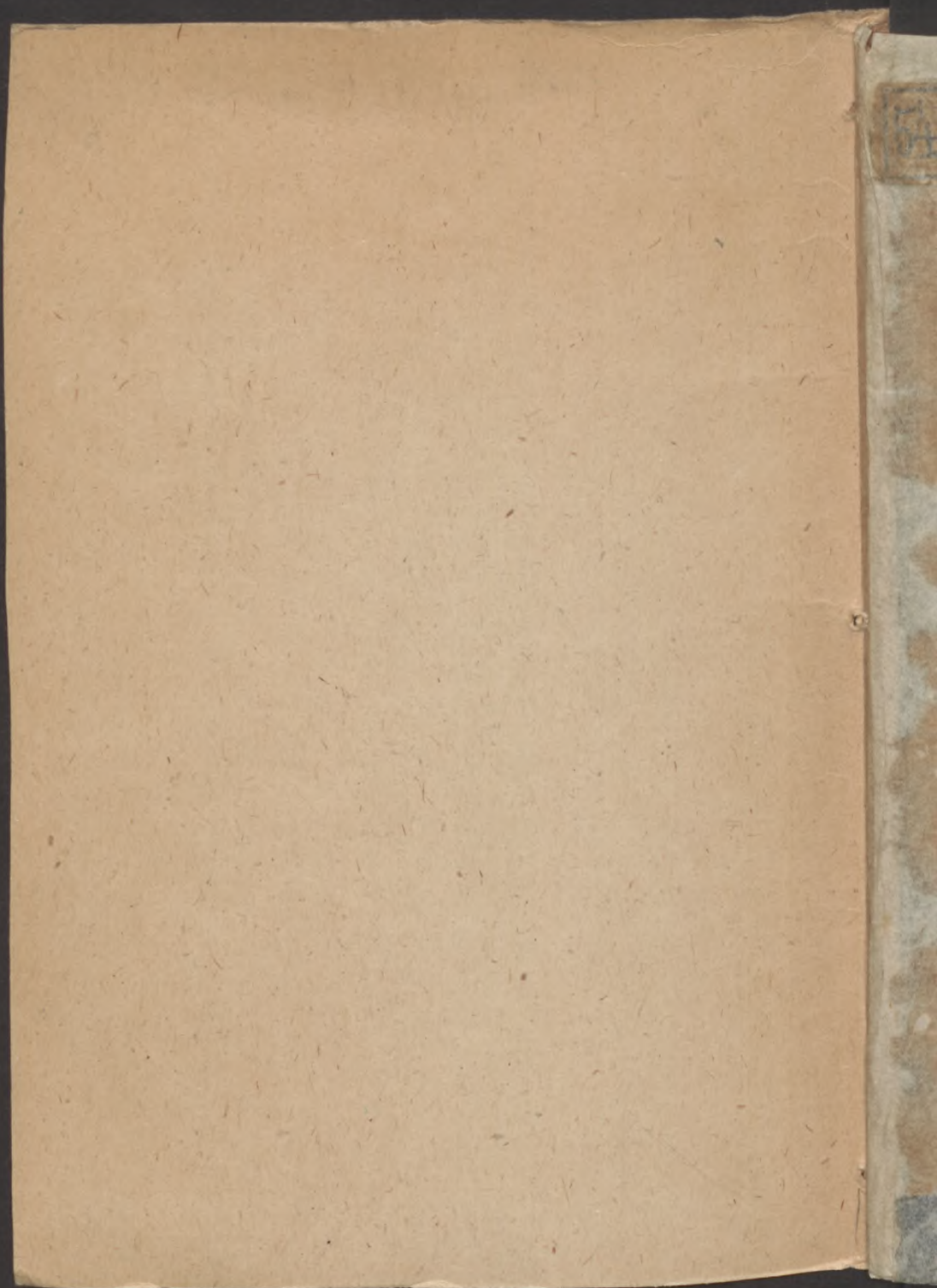

54.273

54 73
HENRI
LAVEDAN

AZ ÁGY

FORDITOTTA
SZŐKE SZAKÁLL

ÁRA 80 FILLÉR

= 1907. =
BUDAPEST

HELTAI BÉLA

Fényképészeti műterem

HUNGARIA

Károly-körut Legnagyobb és leg-Szervita-tér
24. szám előkelőbb műterem. 3. szám
(Splendid kávéház) **Olcsó árak!** (Török-palota)

Minden föl vételért jótállás.

≡ Ingyenes Lift-használat. ≡

Biztos gyógyulást keresőknek

kik bármely

titkos betegségben

szenvednek mint húgyszervi és hólyagbajok, húgyszervi
szükületek, vizeelési zavarok, sebek és buja
kóros bántalmak, (syphilis) az ifjúsági bűnök utóbajaiként
fellépő idegbajok, **korai elgyengülés**, bármily bőrkiüté-
sek stb., nőknél folyás, méhbetegségek **alapos, gyors és**
gyökeres gyógyítására **szigorúan tudományos és**
lelkiismeretes **gyógymódjánál** fogva legjobbat
ajánljuk

Dr. GARAI ANTAL

v. cs. és. kir. osztályfőorvos országos hírű és legrégibb 30 éves
fennálló rendelő intézetét

Budapest, VII., Andrássy-út 24. sz.

Rendelés naponta 10-4-ig és 7-8-ig este Idült húgycső és hólyagbajok
vizsgálata villamos húgycsőtükrök segítségével.

Vidékiek levelekre kimerítő választ és szakszerű tanácsot nyerne,
gyógyszerekről gondoskodva lesz. Titoktartás biztosítva.

Nőknek külön váróterem.

HENRI LAVEDAN

AZ ÁGY

FORDITOTTA

SZŐKE SZAKÁLL

MINDEN JOG FENTARTVA.

1907.

HELTAI BÉLA
BUDAPEST

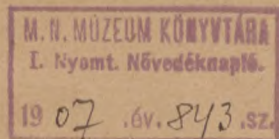
~~Progr.~~
9732

TARTALOM:

	Oldal
Minden percért kár	3
Pompadour ágya	7
Padlón	10
A lámpa	16
A császár ágya	20
Gertrud	25
Ez az állapot — meg a másik	32
Az álom	35
Hugenották	41
Minden a fekvéstől függ	45

54273

Minden percért kár.

Személyek:

FÉRFI 45 éves.

NŐ 27 éves.

DR. MOULIN.

I.

(Férj és feleség ágyban fekszenek s várják a reggelit.)

Férfi: Mi bajod? Mért sóhajtsz folyton?

Nő: Fájdalmaim vannak.

Férfi: Hol?

Nő: Mindenütt.

Férfi: Még ugyanazon fájdalmak, melyek mult nyáron kinoztak?

Nő: Azok.

Férfi: Gyógykezeltetned kell magad, édesem. Legfőbb ideje. Nem szabad várnod addig, míg a baj súlyosabbá lesz.

Nő: Igazad van. Kezeltetni fogom magam.

Férfi: Minő véletlen! Boldog vagyok, hogy ily hangulatban találalak és egy vallomást akarok neked tenni.

Nő: Miféle vallomást?

Férfi: Tegnap Moulin urnál voltam.

Nő: Moulin? Ki az?

Férfi: Moulint nem ismered? Az a fiatal orvos, kivel Holgate-n megismerkedtünk.

Nő: Ah, már emlékszem. Miért voltál nála?

Férfi: Hogy meglátogasson téged és gyógyítson.

Nő: Nem akarom.

Férfi: Nem akarsz?

Nő: Semmiképpen sem.

Férfi: Miért? Tán nem rokonszenvezel vele?

Nő: Igenis, nem.

Férfi: Nem értem.

Nő: Nem akarom magam Moulin doktorral kezeltetni!

Férfi: Kiváló orvos, az egész világ elismeri!

Nő: Lehet, de bosszant, hogy annyit közlekedsz vele, anélkül, hogy megkérdeznéd, van-e bizalmam hozzá!

Férfi: Jó hiszemben voltam, hisz tegnap mondtad róla elragadtatással: «Moulin doktornak nagy jövője lesz!»

Nő: Igaz, de ez még nem ok. Sok embert ismerek, kiknek nagy jövőjük van, de személyük még sem kelt bizalmat.

Férfi: Belátom, hogy nem volt igazam, de változtatni már amúgy sem lehet rajta. Ő reggel itt lesz.

Nő: Ma reggel?

Férfi: Igen, mindjárt itt lesz!

Nő: Vigyen el az ördög téged is, meg őt is!

Férfi: Kérlek, fogadd őt barátságosan!

Nő: Az nehezemre fog esni!

Férfi: Miért?

Nő: Mert egy felfuvalkodott ifju, kinek gunyos mosolyát nem szivelhetem.

Férfi: Gunyos? Nem vettem észre!

Nő: Te semmit sem veszel észre!

Férfi: Ujra kérlek, légy előzékeny vele; ha eleinte nem is lesz rokonszenves, de később meg fogod szeretni! Ha tudnád, milyen szépen nyilatkozott felőled.

Nő: Felőlem?

Férfi: A betegségéd felől. Én elmondtam néki a jeleket és szimptomákat, mire ő elragadóan kezdett nékem beszélni a te természetedről és temperamentumodról. Ez az ember kiismeri magát.

Nő: Tehát akarod?

Férfi: Tedd meg édesem!

Nő: No, legyen, de csak a te kedvedért teszem. Sietek felöltözködni!

Férfi: Maradj csak fiam, ő azt mondta, hogy az ágyban akar téged alaposan megvizsgálni.

Nő: Az ágyban? Soha... Soha! Dr. Moulin sokkal fiatalabb, semhogy az ágyban fogadjam.

Férfi: Ugyan! Ugyan! Ne légy nevetséges! Hisz ez az ő foglalkozása. — Egy orvos az nem ismer nemi különbséget.

Nő: Hiába beszélsz...

Férfi: Ne hozz méregbe asszony! Mindent, mindent megtesz néked az ember (mérgesen öltözködik) Mindent a világon, csakhogy egészséges légy, s te önfejűséggel fizetsz... Utoljára kijelentem, hogy dr. Moulin téged az ágyban fog megvizsgálni. Ezt így akarom, s így lesz.

Nő: Ha mindenképp kívánod...

Férfi: Na végre! Persze, hogy kívánom!

Nő: De egyet mondok: te itt maradsz melletttem!

Férfi: Én?

Nő: Igen!

Férfi: Miért?

Nő: Még kérded? Hisz te vagy a férj! Vagy nem?

Férfi: Nem fiam, nem! Nem akarom, hogy dr. Moulin kinevesse féltékenységet!

Nő: Igazán kedves vagy!

Férfi: Miért?

Nő: Mit resteled? hisz tényleg féltékeny vagy. Még egy pár harisnyakötőt sem vehetek magamnak a te meggyanúsításod nélkül.

Férfi: Belátom, hogy féltékeny vagyok, de nem hülye. Ellenben ha neked szót fogadnék, dr. Moulin lenne az első, ki annak nézne. (Csengetés.)

Nő: Csengetnek!

Férfi: Ó az! . . . Tehát rendben vagyunk. Okos légy! Én megyek s fogadom őt...

Nő: Nem bánom, te kényszerítettél rá!

(Férfi kimegy.)

II.

(Egynéhány perc múlva az ajtó nyílik és kintről hallatszik a férj szava:) Tessék! Itt a beteg... A viszontlátásra. Szobámban várom.

Dr. Moulin (belép s az ajtót beteszi): Szeretvusz, édes szívem!

Nő: Jól csináltam? Mindjárt elmesélem.

Dr. Moulin: Ne mesélj! Minden percért kár!...

Pompadour ágya.

Személyek:

GABRIELLE 28 éves.

LOUISA 32 éves.

(Gabrielle szobája. Ő az ágyban fekszik. Este 9 óra.)

Louisa: Nagysád itt jól érzi magát?

Gabriella: Elképzelheted.

Louisa: Parancsol talán még egy vánkost?

Gabriella: Nem kell!

Louisa (nevet): Furcsa világ!

Gabriella: Mit nevetsz? Mondd meg őszintén, ugy-e, bolondnak tartasz?

Louisa: Néha. Mert nem tudom elképzelni, hogy valaki, akit egy orosz herceg kitart, aki havonta 50.000 francot keres, akinek egy olyan hálószobája van, amelyet még Franciaország nem látott és aki ezen hálószobában Pompadour ágyát őrzi, ilyet tegyen... Apropos, Pompadournak is az volt a hivatása, ami Nagysádnak?

Gabriella: Igen, de ő csak királyokkal szűrte össze a levét.

Louisa:: Szóval nem birom elképzelni okát, hogy nagysád — dacára a pazar berendezésének, mindig itt alszik, ha egyedül van. Ebben a kopott,

keskeny ágyban. Ha nekem ily értékes tárgyait lennének, egy percre sem hagynám el azokat... Bolond világot élünk.

Gabriella: Szereted a szép butorokat? Cserélnél velem?

Louisa: Igen. De nagysád nem cserélné velem?!

Gabriella: Veled éppen nem, de cserélni fogok!

Louisa: Vigyázzon!

Gabriella: Miért?

Louisa: Csalódni fog! Szebbet úgy sem kap. Egy orosz hercegnél szebb nem létezik. Több pénz és pazarabb ékszerei pedig senkinek sem lehetnek.

Gabriella: Éppen ez a baj. Meguntam a pompát. Nekem az egyszerűség kell, én szerény nő vagyok.

Louisa: Hallatlan. Nagysád szerény nő? Hiszen épp az imént mondta, hogy egy megtakarított fillérje sincsen. Pedig ha szerény volna, úgy nem adná ki azt a töméntelen pénzt.

Gabriella: Nem érted te azt. Nekem takarékoskodnom nem szabad, mert azzal rontom az üzletemet. A virág, az ezüst, az ékszer, az mind flanc, vagy amint mondják: üzleti fogás. Ha valaki nékem 100.000 frank életjáradékot biztosítana, úgy szerényen falura vonulnék.

Louisa: És ékszereit itt hagyná?

Gabriella: Eladnám kilószámra... Most pedig figyelj! Megmagyarázom neked, hogy miért lakom e kis szobában, ha egyedül vagyok. Imádom e helyet, mert tudom, hogy enyém. Férfi még ide be nem tette lábát. A berendezés az én izlésem. Igaz, hogy csak kétezer frankot ér és nem kétszáz-ezret, mint amaz, de itt van az én lelki nyugalmam, boldogságom, az én édes, igazi ágyam. Pompadour

menyezetes ágya nem pihenésre való, hanem munkára és üzletre... Boldog vagyok, ha a herceg elutazik... Szomjas vagyok, hozz valamit.

Louisa: Pezsgőt?

Gabriella: Nem, cukros vizet. (Könyvet vesz elő és olvas.)

(Louisa távozik, egy perc múlva visszatér.) Nagysád, itt a herceg. Lekéste a vonatot. Beszélni akar Önnel.

Gabriella (élhálaványul): Jó, jó... Épp most kezdtem a legérdekesebb fejezetbe (a könyvet beteszi. Öltözködik.)... Ujra felöltözködni... Levetköződni... És egy örült szerelmessel újra Pompadour ágyába feküdni... Egy 58 éves, de még mindig telhetetlen emberrel.

Louisa: Tudom nagysád, tudom. A legélvezetesebb foglalkozásnak is meg vannak az árnyoldalai.

Padlón.

Személyek :

RENARD UR 45 éves.

RENARDNÉ 32 éves.

LANGLET 35 éves.

LANGLETNÉ 24 éves.

I.

(Renard lakása Párisban. Szerény, egyszerű berendezés. Renard ur és neje a jobboldali ebédlő felé igyekeznek, melynek padlóján matracokból összeállított, ideiglenes fekvőhely áll. Langlet ur és neje mentegetőzve marasztalják őket.)

Langlet ur: Kérem, kérem ...

Langletné: Nem engedhetjük.

Renard ur: Ugyan, ugyan.

Renardné: De nekünk az teljesen mindegy.

Langlet ur: De csak nem fogjuk az ágyukat elfoglalni?

Langletné: Nem tudnának aludni.

Renardné: Semmi szín alatt.

Renard ur: Igen kellemesen fogunk mi a padlón aludni.

Langlet ur: Hogy mondhat ilyet?

Langletné: Hisz nem tudnák szemüket lehunyni.

Renardné: Ugyan, ugyan...

Renard ur: Ismétlem, hogy szívesen és készséggel alszunk a padlón. Hát mi különös is van abban? Megtettük azt már többször rokonaink kedvéért, kik sokkal távolabb állottak tőlünk, mint önök.

Langlet ur: Édes Renardom!...

Renard ur: Hát ne kerteljen sokat s térjen nyugodni. Rájuk fér egy kis pihenés, amint látom.

Langlet ur: Jól látja. Hosszu és fárasztó utunk volt.

Langletné: Tizenöt órás tura!

Renard ur: Tehát előre! Jó éjszakát!

Langlet ur: Kedves Renard! Higye el, hogy a földön való alvás csak mulatságos lenne nekünk és önök megtarthatják megszokott helyüket.

Renard ur: Nem, nem, nem!

Langletné: Szívélyes vendéglátásuk tullép minden határon.

Langlet ur (nejéhez): Mit mondtam néked Dieupentale állomáson? Ösmerem Renardékat, ők vendégszeretetükben még ágyukat is fel fogják ajánlani nekünk.

Renard ur: Ez csak természetes. Hanem most már azt hiszem, elég lesz. Sohasem láttam még ilyen akadékoskodó vendégeket.

Langlet ur: Kérem! Rendben vagyunk! Elfogadjuk...

Renard ur: Jó éjszakát!

Langletné: Jó éjszakát!

Renardné: Szép álmokat!

Renard ur: Nincs semmire sem szüksége?

Langlet ur: Köszönöm...

Renard ur: Ami az ágyunkat illeti, régi jószág az már, még házasságunk első évéből származik,

de hivatásának még most is a legkorrektebbül felel meg. Igaz ugyan, hogy a fal melletti bal lábát egy időben rosszul reparálták meg s azóta ott a matrác besüpped egy kissé, de ezt csak akkor veszi észre, ha erre előre figyelmeztetik. Most már igazán elégét trécseltünk. Mondja meg csupán, mit kíván reggelire s nem zavarjuk tovább.

Renardné: Kávét, csokoládét?

Langlet ur: Ha választanunk szabad, akkor kávét!

Renardné: Rendben van... Két takaró elegendő?

Langlet ur: Teljesen!

(Ajtót bezárják.)

II.

Szin: Ebédlőben.

Renardné (halkan urához): Derék emberek felezek a Langleték, de azért otthon maradhattak volna.

Renard ur (halkabban): Vigyázz! Behallják!

Renardné: Érdekes. Te talán azt hiszed, hogy én szívesen alszom itt a földön?

Renard ur: Én is örömebb fekszem ágyban. De mit tegyek?

Renardné: Hát minek ajánltad fel az ágyunkat?

Renard ur: Ezt jól adod! Hiszen te ajánltad föl!

Renardné: Én?!...

Renard ur: Igenis te!

Renardné: Én azt mondom, te.

Renard ur: Jól van! Tehát mindketten hibásak vagyunk. De ezt elkerülni amugy sem lehetett.

Renardné: Miért nem?

Renard ur: Na hallod fiam, elvégre mégis csak barátainkról van szó.

Renardné: Barát ide, barát oda. Soha még csak egy kis ajándékkal sem leptek meg bennünket.

Renard ur: De vigyázz, ha mondom, behallják. Arról pedig biztosíthatlak, hogy hasonló esetben ők is meghozzák ezt az áldozatot.

Renardné: Az egészen más. Ők falun laknak s ott sokkal kellemesebb a földön aludni, mint itt!

Renard ur: Ne mérgeledj édesem, hanem vetköződj le szépen.

Renardné (vetköződni kezd): Képzelem, hogy fogunk mi itt aludni!

Renard (aggodalmasan): Behallják, fiam!

Renardné: Bánom is én!...

Renard ur: De fiam!!!

Renardné: Vagy azt kívánod, hogy dicsérjem ezt a fekhelyet?

Renard (energikusan): Hallgass! Érted?

Renardné: Eredeti! Most talán ezek miatt még jeleneteket is fogsz csinálni?

Renard ur: Mindenben teljesen igazad van, de az ember a kellemetlen dolgokat mindig a humoros oldaláról fogja fel.

Renardné: Hány napig maradnak itt?

Renard ur: Öt... Holnap veszek még egy ágyat... Meg vagy elégedve?

Renardné: Mit? Még egy ágyat? Még pénzt is kiadjunk rájuk? Eltiltom! Az ezüst szervizünket ne adjuk oda nekik?... Nekem nem kell ágy!

Renard ur: Nem? Nem!

Renardné: Ők vegyék csak észre, hogy mi kinlódunk itt a parketton. Ha beletörődünk, akkor sohasem fognak gondolni a hazautazásra. (Mérge-

sen vetkőződik.) Ha mindjárt ágyunk is volna, akkor sem kellemes az ebédlőben aludni!

Renard: Tehetünk mást?

Renardné: Nem.

Renard ur: Akkor hallgass már el, fiam! Mondtam, aludjunk a szalonban, te ott sem akartál!

Renardné: Ott nem engedek rendetlenséget csinálni. A szalon nem hálószoba.

Renard: Hát az ebédlő az?

Renardné: Inkább, mint a szalon! (Lefekszik.) Köszönöm szépen. A kövezeten talán jobb lenne. Itt nem fogok tudni elaludni, már a nagy félelemtől se.

Renard ur: Micsoda félelemtől?

Renardné (aggodalmasan): Nézd itt feletünk ezt a csillárt. Ez minden pillanatban leszakadhat.

Renard: (neje mellé fekszik) Nem fog leszakadni. Aludj el egész nyugodtan.

Renardné: Jaj, jaj...

Renard ur: Hát ez megint micsoda?

Renardné: Tele van ez az ágy morzsával. Ezt a Róza csinálhatta, mikor ágyazott.

Renard ur: Itt is... Itt is...

Renardné: Na ez jól kezdődik. (Egyszerre elhallgat s izgatottan ragadja meg Renard karját.)

Renard: (Türelmét veszítve) Mi az már megint?

Renardné: Figyelj, figyelj. Hallod, hallod?... Hallod azt a recsegést?

Renard: Micsoda recsegést? (Füfel.)... Hja, nagyszerű, nagyszerű! Kezdem a vendégeimet tisztelni és becsülni.

Renardné: Ez nagyszerű? Idegen emberek-nél? Közvetlen közelünkben? Ez sok!... Tizenöt órai vasuti utazás alatt elég idejük lett volna az ilyesmire.

Renard ur: De fiam...

Renardné: Semmi, semmi. Ez egy neveletlenség! Mindjárt láttam, hogy közönséges emberekkel van dolgunk... Az én ágyam!... A mi nász-ágyunk!...

Renard ur: De édesem, hiszen az ágyat mi adtuk nékik.

Renardné: Igen, oda adtuk! De csak szánalomból, mert megsajnáltam összetörött, fáradt tagjaikat. De ők visszaélnék jószágunkkal s pihenés helyett még jobban fárasztják magukat.

Renard ur: Nem baj fiam, csak fárasszák magukat. Pihenünk mi majd őhelyettük is.

A lámpa.

Személyek:

DUBOUFFARD 48 éves.

DUBOUFFARDNÉ 39 éves.

(Mindaketten az ágyban fekszenek. Az ágy mellett egy diszes lámpa áll.)

Dubouffardné : Nem birsch elaludni?

Dubouffard : Nem.

Dubouffardné : Én sem.

Dubouffard : Pedig nem ettünk nehéz vacsorát!

Dubouffardné : Nem. Add ide a gyufát.

Dubouffard : Minek?

Dubouffardné : Felgyújtok.

Dubouffard : Ezt a nagy lámpát?

Dubouffardné : Természetes. Miért?

Dubouffard : Jó! Jó! Tudod jól, hogy idegessé tesz az a nagy világosság.

Dubouffardné : Én pedig nem tudok sötétben aludni.

Dubouffard : Miért?

Dubouffardné : Félek!

Dubouffard : Félsz? Itt, én mellettem?

Dubouffardné : Igen.

Dubouffard : Nevetséges.

Dubouffardné: Add ide már azt a gyufát.

Dubouffard (átadja): Hát mégis meggyujtod?

Dubouffardné (felemelkedik): Ne mozogj, mert leesem.

Dubouffard: Én?

Dubouffardné: Igen. Te mozogsz.

Dubouffard: És ha leesel, puhára esel.

Dubouffardné (meggyujtja a lámpát): Isteni szép ez a lámpa. Nemde?

Dubouffard: Utálatos.

Dubouffardné: Ugy látom, nem gondolod meg, hogy mit beszélsz!

Dubouffard: Gyűlölöm ezt a lámpát. Ilyen kihívó jószágot csak a félvilági nők lakásaiban találhatsz. Mindenesetre jellemzik egy asszony izlését.

Dubouffardné: Azt elhiszem, hogy tudod, milyen lámpájuk van a félvilágiaknak. Eleget vagy közöttük. De ott nem szidod, hanem dicséred a lámpát.

Dubouffard: Csak beszélj, ha jól esik. Most a lámpáról van szó s ki kell jelentenem, hogy nemcsak kihívóan izléstelen, hanem elviselhetetlenül bűdös is.

Dubouffardné: Nem bűdös! Csak egy kis szaga van s annak is te vagy az oka, mert a lámpát ritkán gyujtod meg.

Dubouffard: Ha tereád hallgatnék, ugy minden este égne.

Dubouffardné: Természetes.

Dubouffard: Talán még nappal is!

Dubouffardné: Mért nem?

Dubouffard: Ugy, mint a nevezett nőknél.

Dubouffardné: Igen, igen! Akkor talán többet időznél idehaza. Nekünk, tisztességes asszonyoknak, kell egy kissé a kéjnőket utánoznunk, hogy férjünket újra magunkhoz láncoljuk.

Dubouffard: Amióta «Francillon»-t láttad, folyton frázisokban beszélsz.

Dubouffardné: S ki az oka?

Dubouffard: Én! Mert olyan bolond voltam, s elvittelek a színházba. De többet nem teszem.

Dubouffardné: Azt szeretném én látni!

Dubouffard: Majd meglátod! Most pedig fujd el azt a lámpát.

Dubouffardné: Sohasem láttam ilyen irigy embert. Ezt a kis élvezetet is irigyled tőlem!

Dubouffard: Ezer ördög! Hát mi élvezeted telik ebben a lámpában?

Dubouffardné: Ha látom, eszembe jut a pompás Kelet.

Dubouffard: Hiszen te soha életedben nem voltál Keleten!

Dubouffardné: Annál nagyobb élvezetet szerez a képzelődés. Ugy érzem, mintha egy mesés háremben lennék, hol mindenki jókedvű és boldog.

Dubouffard: Megbolondultál?

Dubouffardné: És azonkívül még valamire emlékeztet...

Dubouffard: Mire?

Dubouffardné: Találd ki!

Dubouffard: Mondd meg!

Dubouffardné: Nagy bolondság!

Dubouffard: Csak mondd meg! Egygyel több vagy kevesebb bolondságot mondasz, az most már nem játszik szerepet.

Dubouffardné: ... A mézes hetekre emlékeztet... Emlékezz csak vissza, akkor én akartam eloltani a lámpát s te nem engedted.

Dubouffard: Te még emlékszel arra?

Dubouffardné: Soha sem fogom elfeledni!

Dubouffard: Remek emlékező tehetséged van.

Dubouffardné: Eléggé örülök neki!

Dubouffard: Annak olyan nagyon örülsz?

Dubouffardné: Igen! Más ugy sem maradt meg nekem a boldog időkből, mint az emlékezetem!

Dubouffard: Szemrehányás ez, vagy panasz?

Debouffardné: Mindakettő!

Dubouffard: Édes fiam! Akkor még nem voltak gondjaim, mert szegény ember voltam. Azóta vagyont szereztem magamnak s nagy az elfoglaltságom. — Miért sóhajtasz?

Dubouffardné: Tudom, hogy nem szeretsz már!

Dubouffard: Sőt! Jobban, mint valaha!

Dubouffardné: Azelőtt tényleg a feleséged voltam, de ma már csak névleg.

Dubouffard: Jól van... Legyen így!... Most pedig oltsd el fiam azt az átkozott lámpát, amely téged ily ördögös gondolatokra tüzelt... Nem állók ezek már a te korodhoz.

Dubouffardné: Tehát akarod, hogy eloltsam?

Dubouffard: Különben elalszik magától is, hiszen már alig pislog a tüze!

Dubouffardné (sóhajt): Te meg a lámpa!

A császár ágya.

Személyek:

JAQUES 50 éves (derék, munkabíró férfi.)

LAURA 24 éves (rendkívül csinos.)

(Pazarul butorozott kéta-blakos szoba, háttérben arannyal diszitett magas, menyezetes ágy. Szereplők az ágyban fekszenek. Éjfélt után 2 óra.)

Jaques: Pompásan fekszünk itt!

Laura: Isteni! Szeretem a puha ágyat, de ebben már az ember szinte elsülyed!

Jaques: Nagyszerű!

Laura: Igaz, hogy ebben az ágyban már nagy kapacitások feküdtek?

Jaques: Igaz!

Laura: I. Napoleon idejében?

Jaques: Ó... Ó... Maga a császár aludt benne!

Laura: A császár?

Jaques: Személyesen!

Laura: Ebben az ágyban?

Jaques: Ebben az ágyban!

Laura: Napoleon kis ember volt, ugy-e?

Jaques: Nagyon kicsi.

Laura: A lábai talán nem is érték az ágy végéig.

Jaques: Nem hiszem. Az enyém ugyan leér...

Laura: Ja! Maga nagy ember!

Jaques: Szereti maga a nagy embereket?

Laura: Mit kérdi? Hiszen ugyis tudja.

Jaques: Én pedig a kis nőket szeretem. —
Tehát összeillünk.

Laura: Ne bókoljon Jaques, tudom én jól, hogy tul kicsire nőttem. Sok kellemetlenségem is volt emiatt. Elképzelheti, hogy nem igen szívesen veszek fel egy apró szobalányt.

Jaques: Maga meg lehet elégedve, de én, én oly csunya magasra nőttem, hogy szinte furcsán nézek ki a bakon, mikor a parádés hintót hajtom.

Laura: Ne tullozzon Jaques!

Jaques: Nem tulzás ez, hanem szomorú valóság. ... Mondja édesem, miért nem tegezhetjük mi egymást? Mi?

Laura: Nem! Nem! Ebben az ágyban sohasem tudnám tegezni!

Jaques: Hát az enyémben, vagy jobban mondvá a magáéban igen?

Laura: Azt előre nem tudom. Majd meglátjuk, ha benne fekszünk!

Jaques: Most már amugy sem tart sokáig a henyélés, az öregek nemsokára hazajönnek s vége lesz mindennek.

Laura: A nagyságos ur visszajön, de az aszszony nem. Ó a szüleit megy látogatni.

Jaques: Az már egyre megy, tény az, hogy a császár ágyából nemsokára ki kell hurcolkodnunk.

Laura: Azt hiszem, a gazdánk nagyon büszke lehet erre az ágyra.

Jaques: Természetesen.

Laura: Mit gondol, volt már halott ebben az ágyban?

Jaques: Biztosan!

Laura : Istenem!

Jaques : Sőt, talán több is!

Laura : Kik lehettek azok?

Jaques : Hercegek, bárók, asszonyok, emberek . . . Fél talán?

Laura : Egy picit.

Jaques : No, hiszen az már nagyon régen volt; Azután gondoljon arra is, hogy ebben az ágyban már nagyon sok vig dolog is történt . . . Ha ezek a szegény bronzfigurák beszélni tudnának, szép dolgokat mesélnének.

Laura : Tudom, az a sok herceg, báró, császár és udvarhölgy, akik ebben az ágyban feküdtek, nem igen örülnének, ha bennünket most így látnának . . .

Jaques : Sőt ellenkezőleg; nevetnének.

Laura : Képzeld el, ha most a gazdánk betoppanna! . . . Nem jó volna egy más hel után nézni?

Jaques : Szinte szeretném azt a pompás jelenetet látni!

Laura : A nagyságos asszony elájulna!

Jaques : Az ur pedig nekünk esne!

Laura : No hát, ha meggondoljuk, igazuk van. Elképzelem magam az ő helyükbe . . . Ha én uraság vagyok s fürdőből hazatérve, a cselédeimet az ágyamban találom, csapok egy kis patáliát . . . Nincs igazam? No, mondd?

Jaques : Így szeretem, már tegezni kezdel.

Laura : Elfelejtettem.

Jaques : Az uraság hazaérkezése csak egy dolog miatt aggaszt engem . . .

Laura : És az?

Jaques : Az fiam, hogy te a gazdánknak — amint látom, — nagyon tetszel. Csak azért említem ezt, mert figyelmeztetni akarlak, hogy ne légy vele

(nagyon barátságos, mert képes lenne még holmi ajánlatot tenni.)

Laura: Mi jut eszedbe?!...

Jaques: Én tudom, mit beszélek. Nagy zsi-vány az öreg s én olyan féltékeny vagyok, mintha férjed lennék s nem a... kedvesed...

Laura: Csak annyit mondok, hogy nyugodt lehetsz!

Jaques (kiugrik az ágyból.)

Laura: Mi az? Mi történt?

Jaques: Egy kocsit hallottam a kapu előtt megállani. (Az ablakhoz szalad s kinéz.)

Laura: Ne ijessz!...

Jaques: Azt a hét... Igazam volt! Ilyen pech!... A nagyságos ur!... Egyedül van... Most fizeti ki a kocsist. Most bent vagyunk a pácban.

Laura: Meneküljünk.

Jaques: Zsebében vannak a kulcsok s két perc múlva itt lesz. Még az öltözködésre sincs időnk... Hogy néz ki ez az ágy!

Laura: Még meleg is!... (hirtelen.) Egyedül van?

Jaques: Igen!

Laura: Meg vagyunk mentve!

Jaques: Hogyan? Beszélj!

Laura: Vedd a ruhádat és szaladj ki...

Jaques: És te?

Laura: Én itt maradok. Ó lármázni fog, én pedig bocsánatot kérek s azt fogom mondani, hogy forró vágyaim ösztönöztek arra, hogy egyszer a császár ágyában aludjam. S biztosítlak, megbocsát.

Jaques: Nem, nem! Azt nem engedem!

Laura: Ha nem fogadod tanácsomat, úgy vége közöttünk mindennek. Válassz! De gyorsan, mert már hallom a lépteit.

Jaques: Ez nem szép tőled!

Laura: Mondtam, választhatsz!

Jaques: Megyek! ... (ruháit viszi) de ...

Laura: Siess!

Jaques: Esküdj, hogy nem fogsz ...

Laura: Igérem!

Jaques: Hogy nem fogsz ...

Laura: Nem! Csupán szórakoztatni fogom őt...

Jaques: Az is sok. (Kiszalad.)

Laura (egyedül): Na! ... (nyugodtan megigazítja a vánkosokat): Remélem, holnap már a nagyságos ur személyesen fog meghívni a császár ágyába!

Gertrud.

Személyek:

FÉRJ dragonyos hadnagy, 25 éves.

FELESÉG szerény, csinos, 19 éves.

GERTRUDE 60 éves.

(Hatalmas szoba, izléses butorokkal. Férj és feleség az ágyban alszanak. Az óra nyolcat üt, felébrednek s boldogan néznek egymásra. Egy napos házassok.)

Férj: Min mosolyogsz drágám?

Feleség: És te?

Férj: Én? Én boldog vagyok!

Feleség: Remélem.

Férj: De te miért nevetsz?

Feleség: Csak!

Férj: No mondd!

Feleség: Ha a gyerekkoromra gondolok vissza, mikor még a bibliából a tudás fájának szép meséjét olvastam...

Férj: Ah, ah!

Feleség: Oh, ez a fa! Nem is hiszed, mennyit törtem rajta a fejemet, hogy milyen lehetett az? Nagynak képzeltem és hatalmasnak. Ismered te a roscoffi fügefát?

Férj: Hát az micsoda?

Feleség: Az állítólag a világ legnagyobb fügefája.

Férj: (gyengéden megöleli.) A legmagasabb fügefafa... Igen, igen, te enni való vagy!

Feleség: Hisz te nem is figyelsz rám!

Férj: Dehogyan nem!

Feleség: Ha akarod, majd együtt megnézzük.

Férj: Mit? A fügefát?

Feleség: Igen!

Férj: Hogyne, hogyne, a világ összezs fügefáit együtt fogjuk megnézni! — De nem ma!

Feleség: Tudod, édesem, hogy őszinte legyek, én sohasem értettem a tudás fájának mondáját. Nem bírtam elképzelni, hogy az Isten egy haszontalan alma miatt Ádámot és Évát a boldog paradicsomból kiűzte volna. De mindig gondoltam, hogy a szentírást nem szabad gáncsolni, még akkor sem, ha egy betűt sem értünk belőle.

Férj: Ugy van, fiam! Ezt a teoriát csukott szemmel kell lenyelnünk.

Feleség: Várj csak... Hogy is jutott eszembe ez a fa?

Férj (megöleli.)

Feleség: Különben is nem igen törődöm az-
zal a fával. Legyen ő büszke arra, hogy gyermek-
koromban törődtem vele.

Férj: Te még sokszor fogsz rája gondolni...
Boldog vagy?

Feleség: Nagyon!

Férj: Meg vagy elégedve?

Feleség: Mindennel!

Férj (megöleli): Enyém vagy drágám s enyém
leszel még akkor is, ha belőlem ezredes lesz. Cifra
tollu, délceg ezredes.

Feleség: Nem, nem, tábornok leszel!

Férj: Nem leszek!

Feleség: Miért?

Férj: Az nagyon sok lenne fiam. Nem tartom magam buta embernek, de ismereteim mégis kisebbek, semhogy ezt elérhetném.

Feleség: Te művelt vagy és előkelő. Ezt én mondom neked. Ha nem lennél az, nem is mentem volna hozzád. Vagy talán azt hiszed, hogy egy buta asszonykád van?

Férj: Ugyan, ugyan!

Feleség: Ezredes? Azt hiszed, ez elég lenne nékem?

Férj: Nagyravágyó vagy!

Feleség: Manapság minden ember ezredes.

Férj: Hát aki egész életében csak százados marad?

Feleség: Elég, te generális leszel!

Férj: Ha akarod!

Feleség: Követelem!

Férj: Az más! Akkor leszek!

Feleség: Azon napon minden fehérenemümbé csillagot himeztetek.

Férj: De ne hogy elkéssél velük!

Feleség: Csak nevéss ki. Majd visszagondolsz te még arra, hogy mit mondott a te kis feleséged május 9-én. Házasságunk első hajnalán.

Férj: Édes szívem!

Feleség: Generális leszel, s azzal vége! Cifra generális, vörös szegélyű nadrággal... Igaz, igaz. Milyen színű is lesz a lovad?

Férj: Hm, hm! Erről majd megfeledeztem.

Feleség: Szürke legyen, mondom! Én imádom ezt a színt.

Férj: Szürke! Szürke!

Feleség: Farka pedig a földig érjen. — Már látlak rajta ülni is.

Férj: Igen, igen, fiam! De akkor már nem leszek fiatal s te nem fogsz engem szeretni.

Feleség: De te sem engem, mert én is már öreg asszony leszek.

Férj: Előttem mindig fiatal maradsz... De azt hiszem, hogy ideje lenne már felkelnünk.

Feleség: Még nem!

Férj: Későn lesz.

Feleség: Még egy kérésem volna. Megteszed?

Férj: Ezer örömmel!

Feleség: Tudniillik én valamit megigérttem...

Férj: Kinek?

Feleség: Gertrudnak. A jó öreg Gertrudnak.

Férj: Ki téged felnevelt s aki most nálunk van?

Feleség: Igen, igen, az eljegyzésünk napján megigérttem neki, hogy házasságunk első reggelén ő fogja felszolgálni nekünk a csokoládét. Beleegyezel?

Férj: Igen! Tehát annál is inkább sietnünk kell a felkeléssel.

Feleség: Te nem értesz engem. Ő az ágyban akar felszolgálni nekünk.

Férj: Az ágyban?

Feleség: Igen! Gertrud együtt akar bennünket látni egy ágyban. Előbb nem tud meghalni.

Férj: Olyan romlott erkölcsű nő ez a Gertrud?

Feleség: Ugyan kérlek, ez csupa szeretet.

Férj: Szép, szép, de azért csak nem fogja magát hagyni egy 35-ik ezredbeli dragonyos hadnagy házasságának első hajnalán nyilvánosan megbámoltatni.

Feleség: Sohse törődj vele. Csak egyszer akarja ezt látni életében.

Férj: Csak egyszer? Szép tőle, hogy nem minden nap.

Feleség: Csak egyszer, mielőtt meghal.

Férj: Ha anélkül tényleg nem tud meghalni, úgy szívesen megteszem. Csöngess a reggeliért.

Feleség (csönget): Meglásd, hogy mindjárt megérti, hogy mit jelent a csöngetés és be is hozza a reggelit. De ne csinálj olyan komoly arcot, mert megijed tőled.

Férj: Hát csak nem ugrálhatok, mint egy kecske! (Megöleli a feleségét.)

(Gertrud tálcán két csésze csokoládét hoz süteménnyel, az ágy melletti kis asztalkára teszi, tekintete az ágyban mozdulatlanul fekvő házaspárra esik és erős nevetésre tör ki.)

Feleség: Mit csinálsz Gertrud?

Férj: Mi ran rajtunk nevetni való?

Gertrud: Igen... Nem...

Feleség: Na, most láttál bennünket! Meg vagy elégedve?

Férj: Mindent láttál?

Gertrud: Igen!

Férj: De miért nevet?

Gertrud (a nőhöz): Nevetek, részint az örömtől, részint a fájdalomtól. Örülök, hogy ily boldognak látlak, de fáj a szívem, ha arra gondolok, hogy te elmégy tőlünk örökre.

Feleség: Nem megyek el!

Gertrud: De igen.

Feleség: Csak a jövő hónapban!

Gertrud: A te ifju férjed elvisz tőlünk s talán látni sem foglak többet.

Feleség: Meglátogatlak én benneteket s te úgy, mint ma a reggelit az ágyunkhoz fogod hozni... (Férjéhez.) Nemde?

Férj: Ahányszor csak akarja!

Feleség (Gertrudhoz): No, ne sirj már anynyit, gyere ide, ölelj meg engem.

Gertrud: Megengedi az urad?

Férj: Igen, de valamit nékem is hagyjon belőle!

Gertrud: Elég marad önnek, nem panaszkodhatik!

Feleség: Ne beszélj annyit, Gertrud!

Férj: Hadd beszéljen!

Feleség: Hát meg akarsz ölelni?

Gertrud: Nem lehet! Nem férek hozzád...

Utba áll az...

Férj: Hajoljon csak rajtam keresztül! (Gertrud megteszi s a nőt hevesen magához öleli.)

Gertrud: Édes gyermekem!... Drága gyermekem!

Feleség: Vigyázz! Vigyázz! Feldöntöd a csokoládémat.

Férj: Gertrud! Gertrud! Maga megfojt még engem!

Gertrud: Megyek! Megyek!... de előbb...

Férj: No mit?

Gertrud: Előbb a hadnagy urat is meg szeretném ölelni.

Férj: Na, ha csak attól függ a boldogsága, ugy tessék! Melyik orcámat parancsolja?

Gertrud: Mind a kettőt. (Megöleli kétszer.)

Férj: Ezek igazi dada-csókok voltak!

Gertrud: Büszke is vagyok rája... Én voltam az ön feleségének a dajkája. Én tápláltam őt.

Férj: Hálás vagyok érte.

Gertrud: Sőt, ha nem lennék olyan öreg, még az önök elsőszülöttjüket is én táplálnám.

Férj: Verje ki az ilyen gondolatokat a fejéből, mert még bolondságot csinálna...

Feleség: Na, most már mehetsz, Gertrud!

Férj: Isten vele!

Gertrud: Haragszik rám?

Férj: Sőt ellenkezőleg. Pompásan szórakoztatott bennünket.

Gertrud: Sohasem felejttem el ezt a mai napot... (szomorúan ballag kifelé.)

Feleség: Szinte nevetséges ez a Gertrud.

Férj: Hát veled mi van? Na hallod, csak nem fogsz sirni?

Feleség: (elrejtí arcát) Nem!

Férj: Mondd fiam, mi bajod van?

Feleség: Ha látom ezt a szegény öreg aszszonyt, elszorul a szívem. Remegve gondolok arra, hogy e nagy világon minden elmúlik... vége lesz mindennek. Apának... Gertrudnak... háznak, ezen szobának, melyben most fekszünk... Semmi, semmi sem tart örökké.

Férfi (gyengéden): Hát én?

Feleség: Te, te nem, édesem! Te meg én együtt maradunk. Mert ezen a világon csak kettesben lehet élni!

Ez az állapot — meg a másik.

Személyek:

JEANNE ANCOURT 23 éves

LOUISE LUXEUIL 19 éves

Jeanne Ancourt lakása. Jeanne az ágyban fekszik, mellette ápolónő ül, előtte gyermekbölcső, Louis belép.

Jeanne: Isten hozott. Örülök, hogy egyszer már láthatlak.

Louise: Én is.

Jeanne: Megváltoztam?

Louise: Kicsit. Szemeid igen beesettek. Nagyon beteg voltál?

Jeanne: Nagyon.

Louise: Érdekes. Te vagy a harmadik barátnőm, aki gyermekágyban fekszik. Ugy látszik, hogy ez most a legujabb járvány... Hol a kis herceg?

Jeanne (a bölcsőre mutat): Alszik.

Louise: Szeretném látni, de nem merem felkeltetni.

Jeanne: Huzd el csendesen a függönyt.

Louise: Egy angyal!... Milyen nagy!.

Jeanne (sóhajt): Igen!

Louise: Szereted?

Jeanne: Igen.

Louise: Oh, én imádom a gyermekeket. Képes volnék az utolsó csirkefogóhoz is feleségül menni, ha tudnám, hogy nyolc nap alatt gyermekem lesz s nem kell kilenc-tíz hónapig várnom, mint nektek.

Jeanne: Pszt! Csendesebben beszélj.

Louise: A gyermek miatt?

Jeanne: Nem, az apáca miatt.

Louise: Néki úgy sem szabad idefigyelnie, ha ilyet hall.

Jeanne: Jó, jó! De beszéljünk talán másról. Mit csinál az édesanyád?

Louise: Busul.

Jeanne: Miért?

Louise: Mert nem megyek férjhez.

Jeanne: Talán nagy igényeid vannak?

Louise: Nem tudom, mi az oka, de annyi biztos, hogy a férjhezmenetelemmel meg vagyok boszorkányozva. Minden partim visszamegy. Mindig az utolsó pillanatban fedezek fel jövődöbelim karakterében meg nem felelő vonásokat.

Jeanne: Mennyiben?

Louise: Azt szavakkal nem lehet leírni. Szóval, én örökös menyasszony maradok.

Jeanne: Ráérsz még!

Louise: Így beszél minden asszony. De mint leányok, ők is siettetik a házasságot.

Jeanne: Később majd te is rájössz az igazságra.

Louise: Tehát a házaselet borzasztó?

Jeanne: Nem.

Louise: Te elhallgatsz előttem valamit, pedig nem jól teszed. Ne gondold, hogy én olyan buta liba vagyok, mint a többi lányok, kikkel ilyesmiről nem lehet beszélni. Érték ám én mindenhez! Beszélj...

Jeanne: Nekem teljesen mindegy, hogy miről társalgunk, csak kellemetlen lenne, ha meghallják.

Louise: Kicsoda? Az apáca?

Jeanne: Igenis, ő. Nem szeretném, ha rossz véleményt táplálna felőled. Mert egy fiatal lány, ha mindent is tud, mégis csak kell, hogy ártatlannak mutakozzék.

Louise: Hát minek tartasz engem? Ne érts félre. Van még sok dolog, amihez én sem értek.

J e a n n e: Bravó! Így már örömetesebb nézek rád.

L o u i s e: Őszintén szólva, csak egy néhány dolgot szeretnék magamnak megmagyaráztatni.

J e a n n e: Amit én nem fogok megtenni.

L o u i s e: Kérlek, kérlek. Ne gondold mindjárt a legrosszabbra, nem a nászéjszakáról akarok kérdezősködni. Engem csak az ember keletkezése és fejlődése érdekelne.

J e a n n e: Ha erről beszélsz, úgy kénytelen leszek az ápolónőt idehívni.

L o u i s e: Most látom, hogy nem vagy igaz barátnőm. Vagy azt hiszed, kellemes nekünk lányoknak az életben tudatlanul és bután botorkálni? Ha én mentem volna előbb férjhez, biztosítlak, te mindenről tudnál.

J e a n n e: Nem hiszem.

L o u i s e: Sőt annyira szeretlek, hogy még többet is mondanék a valóságnál.

J e a n n e: Ne kinozz.

L o u i s e: Csak egy pár szóval adj nékem magyarázatot, amiről kérdeztelek.

J e a n n e: Nem talállok szavakat hozzá. Lehet, hogy más barátnőd megtette volna, de én szeretlek, mint tulajdon nővéremet s nem avatlak be oly titkokba, amelyeknek tudása nem válik hasznodra.

L o u i s e: Nem faggatlak tovább. Isten veled!

J e a n n e: Hová sietsz?

L o u i s e: A miss vár odakinn. Klárát megyek meglátogatni.

J e a n n e: Vagy úgy? Azt hiszed, tőle többet fogsz megtudni? Megbeszéltük, hogy amíg leány vagy, annak is hagyunk. Hiába jössz hozzánk könyörögni. Ily állapotban meg nem tudsz semmit.

L o u i s e: A másikban pedig már nem lesz rátok szükségem.

Az álom.

Személyek:

LEBRUN 46 éves.

LEBRUNNÉ 29 éves.

RICHER 38 éves.

(Történik Basel egyik szállodájában. Csinosan butorozott szoba, ágygyal, melyben Lebrunné és Richer fekszenek. Reggel 4 óra. Diskurálnak.)

Richer: Világosodik édesem, jó lesz, ha visszamégy férjed szobájába.

Lebrunné: (felemelkedik) Enegdelmeskedem neked, dacára, hogy még sok időnk van. Jobban ismerem én az uramat. Mikor Párisban meghívott téged ezen utazásra, már akkor tudtam, hogy zavar-talan lesz a mi kettesünk, azért is kértelek annyira, hogy jőjj velünk.

Richer: Mégis félek néha.

Lebrunné: Nincs a föld kerekiségén ember, ki oly erősen aludna, mint az én uram! Ha egyszer elaludt, akkor semmi sem tudja őt felköltetni, elsüt-hetsz füle mellett akár egy ágyut is. Kincset ér az ilyen férj.

Richer: Öltözködj csak fel szépen. Elegendő, ha csak egyszer is rajta csip.

Lebrunné: Az lehetetlen.

Richer: Ne beszélj oly hangosan. Elfelejtetd, hogy a mellettünk levő szobában fekszik s csak egy vékony fal választ el tőle?

Lebrunné: Az nem tesz semmit! (Fenhangon énekelni kezd.)

Richer (megijedve): Cili! Cili! Nem szeretem az ilyen tréfákat.

Lebrunné: Ne légy oly gyáva! Hiszen elképzelheted, hogy én sem szaladok készakarva a veszedelembé. De ez egy teljesen ártatlan multság!

Richer: De mégis csak feltűnő, hogy mindeütt, ahol megszállunk, közvetlen mellettetek bérelek szobát.

Lebrunné: Hiszen ő kívánja! Nagy bizalma van hozzád!

Richer: Szegény ördög! A felesége csak addig fekszik mellette, míg elalszik.

Lebrunné: Tudod, hogy lámpát szoktam gyújtani, mikor felkelek, annyira bizom erős álmában?

Richer: Ezt még nem is mondtad nekem!

Lebrunné: Igen. Igen! Minden egyes alkalommal!

Richer: Ez a legnagyobb merészség!

Lebrunné: Nyugodtan felveszem a pongyolámat, kizárom az ajtót s ép olyan rendes léptekkel járok, mint világos nappal az utcán.

Richer: Te hozzám jössz!

Lebrunné: És szeretjük egymást.

Richer: Két órahosszat s azután ismét vizszatérsz uradhoz, ki még mindig alszik. Ez így megy napról-napra, városról-városra.

Lebrunné: Remélem, két hónapi utazásunk alatt nem is fog semmi változás beállani.

Richer: Adja Isten!

Lebrunné: Legérdekesebb pedig a dologban

az, hogy neki sejtelve sincsen az ő erős álmáról. Ő azt hiszi, hogy a legkisebb neszre felébred.

Richer: Érdekes!

Lebrunné: Ez így van s ez az én művem!

Richer: Tied?

Lebrunné: Igen, igen! Ezt én hitettem el vele. Többször tettem neki szemrehányást, hogy oly gyenge álma van, hogy én még megmoccanni sem merek. S a végén elhitte.

Richer: Van néked eszed!

Lebrunné: Hát nem érdekes ez, hogy egy ember azt higgye, hogy a legkisebb zajra fölébred, s sem ezt (cipőit az ajtóhoz csapja), sem ezt... (széket fellök) észre nem veszi... A világ legnagyobb lármája sem tudja őt megzavarni.

Richer: Elég, elég! Gondolj a többi lakókra is. Még az lesz a vége, hogy kidobnak bennünket ebből a hotelből... Menj már fiam!

Lebrunné: Gyere velem!

Richer: Hová?

Lebrunné: A folyosóra, kísérlj legalább az ajtóig!

Richer: Örültség!

Lebrunné: Ugy! Hát én fogadok veled, hogy mindketten zavartalanul bemehetünk a szobába, a nélkül, hogy ő csak az ujja hegyét is megmozdítaná!

Richer: Legyen eszed! S legyen már egyszer vége ezeknek a szerencsétlen ideáknak.

Lebrunné: Azt hiszed, hogy tréfálok? Én komolyan beszélek. Gyere, próbáld meg!

Richer: Nincs időnk tréfálkozni!

Lebrunné: Kisérlj legalább az ajtóig.

Richer: Önfelü vagy! Azért felöltözködjem?

Lebrunné: Az alsónadrág teljesen elég!

Richer: Megörültél? Hát hogyha találkozom

kint valakivel? Esetleg egy nővel.

Lebrunné: Hát vedd fel a nadrágodat is.

Richer (felkel): Nem bánom! Csakhogy már kimenj innen! (Nadrágot huz.)

Lebrunné: Kedves vagy!

Richer: Indulhatunk! (Lassan ajtót nyit.)

Lebrunné: Ne mókázz, hisz mondom, hogy nem hallja!

Richer (folyosón): Csendes minden... annál jobb. Isten veled!... Viszontlátásra holnap!...

Lebrunné (szomszéd ajtóban áll): Azaz, hogy ma.

Richer: Igen ... Igen ... Na, erigy! (Távozni akar.)

Lebrunné: (visszatartja.) Várj! (Kinyitja az ajtót s benéz a szobába.) Gyere, nézd meg, hogy alszik!

Richer: Isten ments!

Lebrunné: Miért?

Richer: Mert nem akarom!

Lebrunné: De miért?

Richer: Ez lelkiismereti dolog. Ha el is viszem a feleségét, de álmában nem gunyolom ki.

Lebrunné: Csak egy pillantást!

Richer: Eressz!

Lebrunné: Akarom, hogy egyszer személyesen meggyőződj az ő híres álmáról!

Richer: Ne kinozz!

Lebrunné: Ne csinálj magadnak lelkipurdalásokat édesem, hisz egy ilyen embert meg muszáj csálni! No, nézd csak meg egyszer!

Richer: (unja a dolgot s benéz az ajtón.) Na! ... Meg vagy elégedve?

Lebrunné: Láttad?

Richer: Igen!

Lebrunné: Ugy-e, borzasztó?

Richer: Igen!... Szervusz!

Lebrunné: Bejöhetnél velem egy kicsit csevegni. Biztos lehetsz benne, hogy nem ébred fel.

Richer: Tudom, tudom fiam, de ne kívánd!

Lebrunné: És ha kívánom?

Richer: Cili!

Lebrunné: Kérlek!

Richer: Te még felharagítasz engem.

Lebrunné: Csak egy percre.

Richer:: Mi értelme legyen ennek?

Lebrunné: Az ilyesmi izgatja kissé az embert.

Richer: Elég! Még meglát bennünket valaki és furcsa dolgot gondolna felőled!

Lebrunné: Annál mulatságosabb lenne az ügy!

Richer: Köszönöm az ilyen mulatságot! (A folyosó tulsó oldaláról láрма hallatszik.)

Lebrunné: Jön valaki! Vigyázz !Gyere be!

Richer: Nem! Nem!

Lebrunné: Ne kompromittálj! (Behuzza az ura szobájába és becsukja az ajtót.)

Richer: (visszafojtott lélekzettel) Cili! Cili!

Lebrunné: (hangosan) Na látod! Ugy-e, nem haltál meg?

Richer: Cili! Cili!

Lebrunné: Sajnálak, te kis gyáva! Hiszen meghalsz a félelemtől. (Kinyitja az ajtót, ő távozni akar, de Lebrunné visszatartja.) Ne siess ugy fiam! Előbb ölelj meg engem!

Richer: De...

Lebrunné: Előre! Előre! (Richer gyenge csókot nyom Lebrunné ajkára.) Ide figyelj! És mondd, hogy félek! (Csattanó csókot ad Richernek.) Most mehetsz aludni!... Ha látnád, mily halovány vagy!

(Richer visszamegy szobájába.)

(Aznapi. Két órával később. Reggelineél.)

Lebrun: Jó reggelt Richer! Hogy aludt az éjszaka?

Richer: Kitünően!

Lebrun: Én nem! Én egyáltalában nem tudok aludni. Legkülönösebben pedig akkor nem, ha turán vagyok.

Richer: Hm! Hm!

Lebrunn: Igen, igen! Ma például egész éjjel nem hunytam le a szememet. Cilikének egyetlen egy mozdulata már felkölt . . . Mit mondjak önnek, engem még egy légy is megzavar álmomban . . . Igen, igen . . . Miért nevet kérem? . . . Ez cseppet sem nevetni való, én mondom Önnek, hogy szerencsétlen az az ember, akinek olyan álma van, mint nekem.

Bugenották.

Személyek:

MOLLINET, 50 éves.

MOLLINETNÉ, 40 éves.

(Mollinet hálósobája. Éjfél. Háttérben két ág. Mollinet már fekszik, a felesége rakosgat.)

Mollinet: Mért nem fekszel le?

Mollinetné: Egy perc!

Mollinet: Nálad a percek órákig tartanak. Ilyenek vagytok ti mind.

Mollinetné: Van valami kifogásod talán?

Mollinet: Mit keresel tulajdonképpen?

Mollinetné: Semmit.

Mollinet: Szép!

Mollinetné: Zavarlak talán téged?

Mollinet: Aludni akarok s lámpa mellett nem birok.

Mollinetné: Fordulj meg.

Mollinet: Ugy is zavar.

Mollinetné: Mindjárt eloltom. Egy pillanat...

Mollinet: Légy egyszer szófogadó, fiam...

Tudod, mi jár a fejemben folytonosan?

Mollinetné: Mi?

Mollinet: A mai operai előadás.

Mollinetné: Különösen a ballet, mi?

Mollinet: Igen.

Mollinetné: Mindjárt észrevettem rajtad.

Mollinet: Rosszra gondolsz, asszony!

Mollinetné: Folyton gukkeroztál.

Mollinet: Mert nagy volt a csodálkozásom. Érthetetlen volt előttem, hogy az a sok nő folyton oly tüzzel táncolt és sohasem fáradt bele. Mily csodásan állottak lábujjhegyeiken; ha én vagy te megkísérle-nénk, bizony felfordulnánk.

Mollinetné: Igen. De csak az első kísérletezésnél. Én azonban nem fogom egyszer sem megpróbálni.

Mollinet: De csak megengeded, hogy az előadás gyönyörű szép volt?

Mollinetné: Mesés! Minden a legnagyobb pompával volt kiállítva... Csak egy nem tetszett nékem.

Mollinet: És az?

Mollinetné: A baletthölgyek kihívó viselkedése.

Mollinet: Igaz! Igaz!

Mollinetné: Nem elég, hogy a lábaikat oly magasra emelik, még közben a legerkölcstelenebb pillantásokat vetik a férfiakra... És mily magasra emelik...

Mollinet: Erre csak a nők képesek.

Mollinetné: S ha már ily mozdulatokat kell tenniök, legalább süssék le szendén a szemeiket s ne nézzenek oly izgatón az emberekre...

Mollinet: Öregem! 1 óra van. Talán lefe-küdnél már!

Mollinetné: Miért sürgeted? Untat talán ez a téma?

Mollinet: Nem mondhatom, hanem minden-nek megvan a maga ideje. Színházban voltunk, vacso-ráztunk, hazajöttünk... Most meg itt van az ideje, hogy aludjunk... Mondjad csak, a «Hugenottákat» Meyerbeer írta?

Mollinetné: Igen!

Mollinet: Ez az opera nem fog megöregedni.

Mollinetné: Ami szép, az sohasem lesz öreg!

Mollinet: Te vagy rá az egyszerű példa.

Mollinetné: Csak gunyolj!

Mollinet: Istenemre mondom, hogy nem gunyollak. Sok szép asszony van még a te korodban s te is azok közé tartozol, sőt néha bódító is tudsz lenni.

Mollinetné: Talán a piros dekolletált ruhákra gondolsz?... Mondd őszintén, ugy-e, nem néztem ma olyan nagyon rosszul ki?

Mollinet: Rosszul? Te voltál a legszebb!

Mollinetné: Ne mondj ilyet!

Mollinet: Szavamra!

Mollinetné: És a táncosnők?

Mollinet: Én a nézőtérrel beszélek, édes fiam. Ott te voltál a legszebb.

Mollinetné: Tehát én még mindig tetszem néked?

Mollinet: Szivem változatlan maradt.

Mollinetné: A szived igen, de a... Tudod-e, hogy az utóbbi két évben egyszer sem voltál hozzám egy kissé gyengéd vagy előzékeny?

Mollinet: Mindennek meg van a maga ideje s ne feledd el, fiam, hogy mindennek el is mulik a maga ideje... A tulfeszített vonó rendszerint eltörik.

Mollinetné: Kimélj meg a te örökös közmondásaidtól!

Mollinet: Vannak bizonyos dolgok az életben, amelyek a fiatalabbak hatáskörébe tartoznak s amelyek egy csepp sem illenek az öszülő hajfürtekhez. Az ilyen korban vigyázni kell az embernek, hogy ne legyen nevetséges.

Mollinetné: Mit beszélsz össze, szerencsétlen! Hát azt hiszed, hogy... Oh, nem, barátom... Esküszöm neked, hogy vérem nyugodt s... vágyaim nincsenek.

Mollinet: Akkor nem értelek!

Mollinetné: Szeretnék néha-néha az ifjúkori kedélyedben és hangulatodban látni. Tudom, hogy egyes dolgok nekünk már nem valók, vissza is utasítanálak téged — de látni mégis szeretném.

Mollinet: Látni?

Mollinetné: Igen. Ez bizonyosága lenne annak, hogy még mindig szeretsz engem.

Mollinet: Mi történt veled ma?

Mollinetné: Semmi.

Mollinet: Hugenották! A fény, a zene, a lábak!

Mollinetné: Csak a lábakról ne beszélj!

Mollinet: Na gyere, fiam, ölelj meg s azután lefeküdhetsz.

Mollinetné: Ma van két éve...

Mollinet: Minek?

Mollinetné: Hogy külön ágyban alszunk.

Mollinet: Milyen érdekes. Az is éppen egy pénteki napon volt.

Mollinetné: Igen... igen...

Mollinet: No gyere, ölelj meg!

Mollinetné (megöleli): Na!... Jó éjszakát, öregem!

Mollinet: Igen... Igen.. Jó éjszakát (valamit a fülébe sug).

Mollinetné: Megörültél?... Ereszsz! Ereszsz el! ... Na!

Mollinet: És ha nem eresztlek!... Én már ilyen vagyok, ha Meyerbeert hallom.

Mollinetné: Ne légy gyerek, ha mondom, ne légy gyerek!

Mollinet: Miért kiabálsz, édes Istenem!? (A nő sóhajt.) Miért sóhajtasz?... Hiszen nem először..

Mollinetné (még nagyobb sóhajt): De talán utoljára!

Minden a fekvéstől függ.

(Paul, Guy, Robert, Pascal. Pascal lakása. Éjfél.)

Paul : Elég. Menjünk aludni!

Guy : Igen! Igen!

Pascal : Mit siettek? Nem vagyok még álmos.

Paul : Te nem, de mi.

Guy : Majd eldülök!

Robert : Én is!

Pascal : A gyerekek az ágyba kíváncznak!

Paul : Természetes!

Pascal : Akkor nem tartóztatlak benneteket!
Isten veletek!

Paul : Hát te mit fogsz csinálni?

Pascal : Én is ledülök s próbálkozom egy
kissé elaludni. Az éjszakáim egy idő óta botrányosak.

Guy : Az előfordul.

Pascal : Néha annyira viszem, hogy újra fel-
kelek és olvasni kezdek.

Robert : Mit olvassz?

Pascal : Plutarchost.

Guy : Mi az? Kaszinó tag?

Paul : Ugyan! Hisz az egy régi görög író!

Guy : Bocsánat!

Pascal : Abból legalább tanulhat az ember va-
lamit!

Paul : És el is alhat mellette.

Pascal: Sőt ellenkezőleg, a dolog annyira érdekel, hogy elveszi álmomat.

Paul: Micsoda? Plutarchos érdekel téged? Na, jól nézünk ki!

Robert: Te nem bírsz aludni, mert nem értesz hozzá.

Pascal: Van talán egy módszered?

Robert: Természetesen.

Pascal: Egy vagyont adnék érte!

Robert: Minden a fekvéstől függ!

Pascal: A fekvéstől?

Robert: Ne bámulj, hisz magyarul beszélek!

Pascal: Azt hiszem, hogy az ágyban csak egyféleképpen lehet feküdni.

Robert: Sőt ellenkezőleg.

Pascal: Hát hogyan feküdjek? A fejem lent és a lábam fent?

Robert: Figyelj ide és ne beszélj bolondokat! Te minden este kinyújtózkodva fekszel. Nemde? De remélem, csak lesz egy oldalod, amelyiken örömesebb alszol, mint a másikon?

Pascal: Nem!

Robert: Akkor már tudom, hogy miért nem alszol. Hisz mondom, hogy minden a fekvéstől függ.

Guy: Én a baloldalamon fekszem!

Robert: Most Pascalról volt szó s nem rólatok. (Pascalhoz) Fogadni mernék, hogy örült módon a hátadon fekszel.

Pascal: Igen gyakran.

Robert: No látod, ez az oka!

Pascal: Most már mondd meg te, hogy hogyan aludjam?

Robert: Félig a hátadon és félig az oldaladon.

Pascal: Melyiken?

Robert: Az teljesen mindegy, hanem sokkal fontosabb az, hogy mit csinálsz a karjaidal.

Pascal: Nem törődöm velük, azt csinálják, a mit akarnak.

Robert: Elég baj! Az egyiknek a vánkoston kell nyugodnia, a másiknak a takarón. Ha megfogadod tanácsomat, úgy fogsz aludni, mint egy csecsemő.

Guy: Hát a lábakkal mit kell csinálni?

Robert: Arról is sokat lehetne beszélni, de ma már nincs ahhoz időnk.

Paul: Halljuk !Halljuk!

Guy: Beszélj! Hadd tudjunk meg mindent!

Robert: Én a lábaimmal a takaró alsó csücskébe szoktam kapaszkodni.

Guy: Én is!

Pascal: Én nem!

Robert: Te mindent másképp csinálsz. Nem csodálom, hogy nem bírsz aludni.

Pascal: Én keresztbe rakom őket!

Róbert: Örültség!

Paul: És néha még hasra is fekszem.

Robert: Az pedig árt a tüdőnek!

Pascal: Elvégre szabályokat vonni amugy sem lehet; mindenki úgy alszik, ahogy legegészségesebb és legkellemesebb.

Robert: De nem mindég egészséges az, ami kellemes!

Pascal: Bolondság az egész!

Robert: Én részemről az ágyra vonatkozó tanulmányt nagyon fontosnak tartom s igen csodálom, hogy eddig még senki sem írt róla egy kis tankönyvet.

Pascal: Írd meg te!

Robert: Nem érek rá.

Pascal: Kár bizony. Hírnévre tehetnél volna szert!

Robert: Fütyülök a hírnévre!... De most már eleget diskuráltunk... Isten veled... Próbáld ki a módszeremet.

Pascal: Hogyne! Hogyne!

Robert: Ha tanácsomnak hasznát veszed, úgy elárulom majd egy másik módszeremet is: miképpen várazhatsz magadnak élvezetes álmokat.

Pascal: Komolyan?

Robert: Szereted az álmokat?

Pascal: Ha élvezetesekek... úgy nagyon!...
Hát azokat meg is lehet rendelni?

Pascal: Igenis!

Robert: Meg kell mondanod a módját!

Paul: Nekünk is!

Guy: Beszélj! Beszélj!

Paul: Azt is elmesélném, de ma már nincs arra való időnk, elégedjetek meg azzal, ha annyit mondok, hogy minden a «fekvés»-től függ.

